

Únor 2022

Dobře vím, že 14. února bude většina obyvatel slavit Valentýna. Já ne. To není náš český svátek. My jsme vždy slavili 1. máj jako svátek zamilovaných, pak Den matek a samozřejmě Mezinárodní den žen. Nemám co měnit. Navíc 14. února je pro mě dnem smutku. Ten den před pěti lety, ve 13 hodin, zemřela moje manželka. Do posledního dechu jsem seděl u ní a držel ji za ruku. Ztratil jsem všechno!

V tomto rozpoložení jsem vytáhl z knihovny knihu s názvem ***Jak to bylo v únoru.*** Knihu vydal ústřední výbor Národní fronty v roce 1949. Jde o reportáž o osmi dnech února 1948. Popisuje události a dění na obou stranách barikády. Čtení je zajímavé. Můžeme porovnat s děním v listopadu 1989. Mnohé je totožné, ale v obráceném stylu. V únoru 1948 vyhrála komunistická strana, v listopadu 1989 vše prohrála. Svůj ortel dokončila zvolením prezidentem republiky Václav Havla a hlasováním o vstupu do EU. Samostatnost a suverenita Československa se otřásla v základech. Na obzoru se objevily příznačně zkušenosti našich národů po Bílé hoře 1620 a po vzniku protektorátu Čechy a Morava v roce 1939. Nebudu skenovat výňatky z knihy. Zájemci si určitě, pokud nudou chtějí, vše přečtou a posoudí. Oskenuji fotografie a závěrečnou kapitolu z knihy pod názvem **Radostná perspektiva.**

Lid podpořil program komunistické strany Československa

Na schůzi Národní Fronty přednesl Klement Gottwald návrh na řešení vládní krize. Stalo se tak 23. února 1948

V následných dnech stvrdili Klement Gottwald spolupráci s presidentem dr. E. Benešem

Podáním rukou těchto dvou státníků byla vyznačena velká politická vyspělost vedoucích činitelů našeho státu v kritických dnech národa

RADOSTNÁ PERSPEKTIVA

Takový byl únor. Hněv lidu zničil zradu a smetl reakci. Odvalil balvany s naší cesty vpřed. V osvobozené práci se radostněji budovalo. To, co před únorem trvalo měsíce, se nyní udělalo v několika týdnech. Hned v jedné z prvních schůzí zajistil Ústřední akční výbor NF jednotu mládeže v jediném Svazu české mládeže a jednotu naší tělovýchovy v Sokole.

Dne 10. března předložil Kl. Gottwald parlamentu akční program své nové vlády. Byl manifestačně schválen. A co víc: byl také proveden. Národní pojištění se stalo skutkem. Zemědělské zákony, o něž se řadu týdnů bojovalo, schválila sněmovna ve své „národní směně“ předposlední neděli v březnu. Zákonem se staly požadavky sjezdu závodních rad. Socialistický sektor našeho průmyslu vzrostl na 95 procent. Nové lidově demokratické Československo dostalo novou lidově demokratickou ústavu. Tak bylo i ústavně zakotveno všechno to, co si lid v osvobození, po něm i v únoru 1948 vydobyl.

Jednota lidu, ta skutečná Národní fronta, se od února ještě více utužila. Ve společných průvodech pochodovalo na l. máje přes 4 miliony pracujících. Lid poznal v únoru sílu své jednoty. Nechtěl, aby se mu narušila i třeba jen bezvýznamnými spory při volbách. 90 procent hlasů, které soustředila jednotná kandidátka, manifestačně potvrdilo únorové vítězství.

A když pak došlo k volbě nového presidenta, vybral si národ jen jediného kandidáta: toho, který vedl lid k únorovému vítězství — Klementa Gottwalda.

Únoru také vděčíme za jednotu československé dělnické třídy, která se sloučením sociálně demokracie s komunistickou

stranou v jedné Komunistické straně Československa stala skutkem i organizačně. Od té doby už ušel československý lid další velký kus na cestě k socialismu.

A co reakce? Akční výbory Národní fronty vyčistily všechny kouty, v nichž se rozvratníci skrývali. Byl to obrovský kus práce, ale podařil se. Už nám nikdo nebude z vedoucích míst našeho politického a hospodářského života sabotovat naše budování. Je však třeba být i teď ve střehu. Nepřetali jsme všechny kořeny, z nichž by nám mohl vyrůst nepřítel. Zpátečníci a zrádci si hledají nové formy boje proti lidu a republice. Ztratili legální základnu v politických stranách. Pokoušeli se ji najít v Sokole, hledají ji v církvi. Na zločinnosti jejich záměrů nebylo. Vědí, že jejich vnitřní síly už na zvrácení poměrů v Československu nestačí. Proto přecháží do ciziny, proto tam hledají oporu a pomoc.

Jaký je poslední plán naší reakce? Štvání reakčního tisku a spílání jejich rozhlasu se odráží od vysokého uvědomění našeho lidu. Zrádci dobře vědí, že to není zbraň, která může lidové demokracii uškodit. Vědí, že jim špiony zavíráme a s teroristy že se vypořádáváme. Proto spekuluji na válku. Chtěli by, aby nacisté, živení v západních pásmech, znovu obsadili republiku, chtěli by znovu bombardování, koncentrační tábory, chtěli by nové a daleko hroznější opakování Mnichova. Ale i v tom se přepočítají. I tyto jejich plány včas odhalil Klement Gottwald. Jeho projev na zasedání Ústředního výboru KSČ 17. listopadu 1948 zbavil reakci jejich nadějí.

Pravil:

„Všechno nasvědčuje tomu, že taková válka nebude v dohledné době, a kdyby někdy taková válka byla, přece jen nepochybuji, že Československo nebude na straně těch, kteří prohrávají, nýbrž bude na straně těch, kteří vyhrávají.“

Přirozeně. Na jedné straně oni — a po jejich boku němečtí nacisté, na druhé straně my po boku velikého Sovětského svazu. Jak černé jsou vyhlídky reakce!

A Československo jde dál k socialismu. Po únoru se před ním otevřela široká perspektiva radostné budovatelské práce. Každý šroubek, každý traktor, každá nová úderka, každé zrno obilí, každý den pětiletky, to všechno je mor na reakci. A co škodí reakci, prospívá lidu.

Akční výbory již plní radostnější poslání než v únoru a těsně po něm. V Národní frontě si podávají ruce dělníci, rolníci a všichni pracující měst i venkova, aby v jednotě budovali naši zemi krásnější a aby život učinili nejradostnější.

ALOIS SVOBODA · ANNA TUČKOVÁ · VERA SVOBODOVÁ

JAK TO BYLO V ÚNORU

*Reportáž o osmi dnech
vítězného února*

VYDAL ÚSTŘEDNÍ AKČNÍ VÝBOR NÁRODNÍ FRONTY